

ВІКТОР ВІТКЕВИЧ

ЖРЕЦЬ СЕТА

Київ

УДК 821.161
В54

Віткевич Віктор

В54 Жрець Сета : роман. Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. 268 с.
ISBN 978-617-520-192-3

Старовинне місто Мерет, мабуть, посіло не останнє місце у державі Та-Кемт, де уп-родовж тривалого часу злочинці грабувала заупокійні храми й усипальні. Судочинство було безсиле аби покласти край тому невгамовному свавіллю. Тож, головним геро-ям ро-ману, доводилося самотужки боротися з впливовими чино-вниками, які були засновника-ми спільноти злодіїв, що обчищали гробниці у Долині мерців.

Пригоди та пошуки, сутички зі злочинцями, бойові зіткнення з лівійськими найман-цями, ось, мабуть, не повний перелік тих ди-вовижних подій які лягли в основу роману «Жрець Сета».

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-192-3

© Віткевич В., 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

ПЕРША ГЛАВА

Зверхник служби охорони порядку міста Мерет¹, поважний Унхат, ще з самого ранку відчув на душі якийсь невиразний смуток, начебто він тільки що втратив близьку йому людину, з якою він приятелював багато років і проводив чимало часу разом. Звичайно, він не міг здогадатися, що сьогодні йому повідомлять уже зовсім неймовірну новину. Тож як тільки він вийшов із воріт своєї садиби, відчуття тривоги посилилося ще більше.

Ранок ще тільки почався і прохолода, якою тягнуло від каналу, трохи бадьорила. Його невеличка садиба якраз знаходилася навпроти великого каналу, поряд з іншими будинками заможних городян. Тож аби дістатися головної вулиці, йому залишалося пройти ще декілька садиб. А далі, саме на розі, його, як завжди, очікував судейський писар Ікуді, з яким він потім прямував до садиби паламаря², а вже зустрівшись, вони разом утрюх прямували до самого храму. І так відбувалося вже багато років.

Старий писар Ікуді, який уже багато років перебував на цій службі, мав схожість зі старим зношеним у часі сувоєм, і цю схожість ще й підкреслювали вузлуваті руки, які все життя звикли копірситися серед старовинних письмен. А його обличчя кольору пожовклого папірусу, все було пооране зморшками, наче запечена диня.

Порівнявшись з Ікуді, обоє стримано привіталися.

---

¹ *Мерет* (грец. Оксиринх) — столиця ному Уабуі, поблизу арабського міста Сандафа-ель-Фар, де знаходився храм Сета.

² *Паламар*, або *херіхеб* — (дав. єгип. — «той, хто має книгу»), — жрець-читець, який проголошував магичні формули. В очах мирян цей жрець був чарівником і магом: «Та проголосить херіхеб закляття над моїм саркофагом, і та почую я молитви його».

— То що вирішив суддя Менса? — нараз запитав писар. — Коли він надасть ходу позову проти Пшенура? Що він тобі на це відповів?

— Бракує прямих доказів, аби почати розслідування по тій справі. І хоча Пшенур таки злодій, та упіймати його за руку, довести попервах буде складно. Якщо немає доказів, то справа буде мертвою.

— А коли ти пристанеш до пошуків забраклих доказів?

— Спочатку треба все обмізкувати з Нечерсетом, можливо, в нього є якісь думки?

— То зараз і поміркуємо разом. Мабуть, Нечерсет уже очікує на нас.

Вони саме вже збиралися вийти на головну вулицю: йшли повільно та обмірковували, яким чином роздобути необхідні свідчення злочинної діяльності Пшенура.

— Усе-таки його треба притиснути!

— Авжеж притиснемо.

Трохи зупинившись на розі, звідки вже починалася головна вулиця, зверхник чомусь обернувся назад, бо, мабуть, не дуже хотілося полишати той затінок, що залишався позаду. Через декілька годин почнеться справжня спека, бо літо було в самому розпалі. Тож Унхат не дуже поспішав вийти на оте осоння, бо його відкритий простір уже, мабуть, добре встиг прогрітися. Головна вулиця міста, пряма та широка немов витягнута під мотузку, вела до самого храму Сета. Обабіч її вишукувалися садиби та будинки поважних містян, які потопали у зелених насадженнях пишних пальм та сикомор, створюючи тим враження позаміських маєтків. Бо саме місто було винесено углиб жаркої пустелі, тож зеленіючі гаї, серед яких і розкинулися помешкання городян, надавали самому місту схожості з оазою.

Дійшовши до міського причалу, де на тихій поверхні коливалися багато човнів та барок, Унхат з дивуванням помітив, що набережна, як зазвичай, зустрічала його галасливим скупченням рибалок та іншого люду, що з ранку займалися своїми справами, але на цей час тут було порожньо. Не було ні душі, й це здалося Унхату дуже дивним.

Трохи віддаць від початку вулиці та третьої по рахунку садиби якраз і знаходилось помешкання паламаря Нечерсета.

А далі те, що він угледів, було й зовсім неймовірне. Біля садиби паламаря зібралося добряче таке юрмище зівак, які, наче отой рій бджіл, про щось притишено гомоніли.

Ікуді, також помітивши оте скупчення, здивовано мовив:

— Що це там у них за зібрання?..

— Зараз дізнаємося...

Побачивши зверхника, натовп розступився, щоб той зміг підійти до хвіртки, яка все ще була зачинена. Унхата зустріли зацікавленими поглядами, навіть нічого не запитуючи, бо й так усім було відомо про дружні стосунки зверхника та паламаря. Грюкнувши у хвіртку, зверхник невдоволено запитав худорлявого чоловіка, що стояв ближче до воріт:

— Нащо ви тут зібралися, хіба діла нема якого?

— А хіба пан не знає? Сьогодні вночі помер наш паламар.

Унхат здичавілим поглядом оглянув його.

— Про що це ти?..

Він було знову зібрався прикластися до хвіртки та раптом вона відчинилася. На порозі стояв управитель із заплаканими очима.

Тож оте незрозуміле та стривожене відчуття якоїсь неприємності, знову таки вдерлося до серця Унхата.

Управитель, зустрівшись із поглядом зверхника, мовчки опустив очі, наче барився або не знав, з чого почати. Унхат же прискіпливо розглядав управителя, вичікуючи, коли той нарешті почне свою доповідь.

— Дещо сталося... — нарешті видавив із себе управитель.

— І що саме? — зверхник подивився на нього, як на шкідливого учня.

— Навіть не знаю, з чого почати...

— А що таке? — тривожне відчуття посилилося. — Щось із паламарем?

Управитель мовчки закивав.

Унхат трохи пожвавився:

— Захворів чи щось інше?

Управитель винувато глянув:

— Його вже немає... Він полишив нас.

— Об чім це ти? — насторожено запитав. — То де він?

— Він помер... — ледве вичавив управитель.

Отож і справдилося оте хвилювання, яке ще зранку заповзло в його душу, наче слизький плазун, обвивши кільцями його серце.

Унхат, ступивши до управителя, пронизливо вп'явся у його бліде обличчя.

— Що ти намагаєшся цим сказати? Як то — «помер»? —

— Сталася пожежа уночі... — управитель мовби вишукував зрозуміліші слова, щоби передати, як ото все відбулося. — Його знайшли забитим... У спочивальні.

Вкрай вражений, почувши про те, що відбулося минулої ночі, Унхат тільки й кинув, проходячи на подвір'я:

— Ходімо подивимось!

Унхат сподівався, що побачить перед собою тільки одні обгорілі руїни або хоча б жалюгідні залишки від колись гарного будинку. Але, на його превеликий подив, перед ним, як і раніше височіла нічим не пошкоджена будівля, навіть не було видно жодних ознак про нічну пожежу. І це було дивним, бо він уже встиг наслухатися про те, що садиба згоріла повністю.

Тривожним поглядом ще раз окинув саму будівлю і з деяким подивом відзначив, що того згарища, яке він розраховував застати, мовби й не було: подвір'я та сам двоповерховий будинок виглядали, як зазвичай доглянутими та прибраними. І це здалося Унхату дуже підозрілим.

Унхат у нерішучості зробив декілька кроків, усе ще не вірячи в те, що бачив перед собою, і гарячково намагався знайти пояснення тому, що ж насправді сталося в садибі паламаря.

— То як це розуміти? — одразу запитав Унхат. — Як оте сталося, що стався негаразд із вогнем? І де самі ознаки, які вказували б на пожежне руйнування?

Управитель тільки руками розвів.

— Невідомо як таке учинилося. Пан Нечерсет ліг запізно, коли вже всі спали.

— Та, мабуть, забув загасити світильник?..

— Дочка сказала, що сама загасила...

Унхат недовіркою покосився на нього.

— То де ж та пожежа? — оглядаючись на всі боки, запитав Унхат. — Що саме згоріло?

Управитель тільки сумно похитав головою.

— Ти ще не бачив у середині... Вся кімната спочивальні, ото суцільне згарище...

— То ходімо погляньмо, що там накоїла пожежа.

Та перед тим, як увійти до двору, він відіслав писаря до храму з повідомленням.

А вже перед самими дверима Унхат чомусь зупинився. Уважно поглянув собі під ноги та, дещо помітивши, навіть зупинився. Унхат був надзвичайно спостережливим, бо постійна звичка все помічати й робити висновки, допомагала йому у розслідуванні злочинів, з якими часто доводилося стикатись.

Саме біля входу до будинку він помітив відбиток босої чоловічої ноги. Це його зацікавило, він навіть поставив свою ногу поруч, аби порівняти розмір. То його ступня, взута в сандалію, тільки доходила до половини того відбитку.

Нічого не сказавши управителю про свої враження, вони разом увійшли до передпокою. Та коли вони ступили до приймальної зали, пропахлюю чадним повітрям, Унхат знову помітив той самий слід, що був біля помешкання паламаря. Нарешті увійшли в іншу кімнату, в якій після сну паламар снідав та одягався. Тут також повис неприємний запах згарища і ще чогось смаженого та солодкуватого. Тож підійшли до наступного дверного отвору. Управитель завбачливо підкотив фіранку, яка закривала прохід, пропускаючи Унхата вперед.

Перша кімната була відведена для ділових зустрічей, щось на кшталт кабінету, в якому, як пригадував Унхат, він з паламарем частенько засиджувалися допізна, проводячи цікаві бесіди, згадуючи життя-буття минулих часів за деяких правителів Та-Кемт¹. Але зараз вона нагадувала погоріле обійстя після жакливої пожежі.

Усі речі, як і сама кімната, були встелені суцільною кіптявою: на підлозі порозтікалися залишки рятувального гасіння — каламутні калюжі, присипані попелом, а стеля виглядала, як сама ніч. І знову Унхат помітив ті самі босоногі відбитки нез'ясованого здорованя.

По праву руку майже усю стіну займала старовинна шафа з відкритими полицями які вщент були заповнені книжковими сувоями, а поряд стояв низенький столик з приладдям для письма. Тут же на підлозі лежала стара циновка, на якій паламар годинами проводив за своїми уподобаннями, читаючи старовинні апокрифи або освіжаючи в пам'яті стародавні магичні тексти. І все оте кімнатне начиння виглядало так, наче глибокий морок, який ще й досі, залишаючись усередині, жадає приховати жакливу подію...

---

¹ Та-Кемт, або Та-Кемет — Чорна Земля (назва Стародавнього Єгипту).

Уздвж стіні один за одним стояли три скрині з особистими речами Нечерсета, а в самому кутку пристроївся видовжений футляр з червоного дерева, де паламар тримав свої посохи. Ще трохи віддалік, біля стіни навпроти, знаходився невеличкий комод, в якому лежали чисті сувої, а поряд стояла довга лава, на якій містилося декілька яскравих скриньок, в яких зберігалися прикраси. Усі стіни прикрашали мальовничі зображення водойм, де плавали рожеві лотоси, а до блакиті небес злітали стривожені качки.

Та зараз ота настінна краса розпису була встелена непроглядним кіптявим мороком. Тож кімната справляла гнітюче враження.

Трохи розгублено Унхат поглянув на управителя.

Той мовчазним жестом показав на прохід до спочивальні, де під верхнім косяком дверей ще й досі димилася вщент згорівша фіранка, а зі спальні потягло чадним повітрям, аж подих здавило.

Унхат нерішуче ступив до кімнати, в якій був суцільний безлад: перед ним на глиняній підлозі лежали чорні обгорілі залишки дерев'яного ліжка. Під стіною валялися металеві світильники на високих поставцях, у кутку, де стояла скриня з простирадлами та ковдрами, лежала купа якогось згорілого мотлоху, а під стіною навпроти — перекинуте крісло з обгорілими ніжками. І все у цій кімнаті, скоріше, нагадувало якесь побоїще, бо на закопчених стінах деінде було видно глибокі вм'ятини, начебто хтось завдавав по поверхні важкі удари невідомим знаряддям, а біле обсіпане тинькування недвозначно вказувала на те.

Та було ще дещо, на що одразу звернув свою увагу Унхат. Йому чомусь здалося дивним, що ті вм'ятини на стіні знаходилися занадто високо як для низькорослої людини, бо зробити їх могла тільки людина, маючи високий зріст. Тому, як зазначив про себе Унхат, важкі удари наносилися саме зверху, після чого та зброя, втративши силу, спрямовувалася донизу, продовжуючи обдирати тинькування, на що й вказували оті біляві розчерки — сліди від тої зброї. І це було ще однією загадкою.

А під іншою стіною серед якихось речей Унхат розгледів бронзовий кинджал зі скривавленим лезом. Та й це ще було не все, що впало в око. Біля віконця, що виглядало з-під самої стелі, тяглися донизу скривавлені смуги невідомого походження, мовби хтось намагався втекти через отой отвір назовні, та так, мабуть, і не зумів... Бо на маленькому столику, що якраз стояв під вікном, також було видно плями засохлої крові.

Та вже зовсім не розуміючи, що тут могло статися, Унхат нетерпляче запитав:

— То що тут відбувалося? Як усе це розуміти?

Управитель, потупивши очі, відповів:

— Ніхто не знає, що сталося в цій спочивальні, бо саме була глибока ніч...

— То як таке могло бути: такий гармидер зчинився, усе потрощено, погоріло та й, мабуть, вовтузіння оте відчайдушне між кимось чинилося, а можливо, що й крики несамовиті лунали звідси, а ти стверджуєш, що нічого не було чути? Поглухли, одначе, хазяйські люди, не інакше...

— Ти ж знаєш, пане, що ми усі житлуємося в другій частині будинку, за залом, тож хіба ми могли стати свідками отого галасу? Хоча, можливо, що оте все відбувалося у цілковитій тиші? Тому ніхто нічого й не чув.

— Ага, «не чули» або вдавали, що «не чуєте», як оте свавілля відбувалося? — І раптом запитав. — А куди ви поділи оті рештки, що колись належали паламарю? Де вони?

— Ще з ночі, перед світанком, віднесли їх до бальзамувальників, аби спорядили вони паламаря до одвічного буття.

Від цих слів у горлі Унхата наче щось здавило: враз змокрили очі та стиснулися кулаки. Та вгамувавши свої почуття, він схилився аби підняти кинджал. Довго розглядав отой витвір металевий, а потім відзначив дещо:

— А звідки це знаряддя тут опинилося: скривавлене та загублене? Не пам'ятаю, щоб у паламаря колись бачив цю зброю... Та й скривавилося це лезо об кого?..

Управитель і собі підступив, заглянув до рук Унхата.

— Може, когось із нападників? — припустив. — Хтось із них ладнався до втечі то й, мабуть, зронив?..

Унхат здивовано запитав:

— Які ще нападники? Хто на вас напав? Що у вас відбулося цієї ночі?

— Я так припускаю, що, мабуть, хтось усе ж проник до спочивальні паламаря й завдав йому важкого каліцтва, а потім спалив неприємного. Бо не міг же паламар сам собі зашкодити та ще й спалити себе?

— То де ж вони, оті нападники, поділися? Ви хоча б будинок обшукували? А може, вони ще й досі десь ховаються, позалягали

мов ті звірі поранені та й вичікують ночі наступної, аби вас усіх відправити услід за паламарем.

Управитель аж затремтів:

— Нехай змилується над нами Велика Дев'ятка¹, аби не сталося того...

— Постривай, — не звертаючи на його згадування про великих богів, запитав Унхат: — А як могло статися дещо незвичне: якщо дехто намагався втекти від паламаря та з остраху подерся до віконця, аби чкурнути назовні, про що якраз і вказують оці скривавлені смуги на стіні, то хто ж тоді завдав паламарю смертельного забиття, а потім ще й спалив його непритомним? Що ти про це міркуєш?

— Мабуть, ще хтось був у цій спочивальні, та не один, — припустив він, — то й закінчили почате...

— А як вони могли потрапити до будинку, оті нападники? Коли ти зачинив стулки дверей?

— Одразу, коли вже всі полягали спати.

Унхат з недовірою подивився на віконце під стелею:

— Через те вікно хіба що міг пролізти лише хлопчина. Дорослий чоловік не зміг би.

— Певна річ, пане. Дорослий не зміг би.

— То дійсно, — розмірковував Унхат. — Таки, мабуть, якийсь сухорлявий хлопчина першим проліз усередину, а потім іншим відчинив двері назовні. Але чому ж, у такому випадку, паламар не почув, як до нього через вікно хтось проник? Хіба що зморений був занадто? Усе це дуже дивно та загадково виглядає, — закінчив він.

— Так, пане Унхате. Паламар у той вечір виглядав змореним.

— А оцей розгاردіш тобі про щось говорити? Наче бойовище точилося...

— Нечерсет був не дуже помітною людиною, звичайного зросту, як і багато інших містян, та й особливою силою не виріз-

---

¹ Велика Дев'ятка — Велика Дев'ятка Богів, Еннеада, — найдавніша з відомих теогонічна і космогонічна система релігійних вірувань стародавніх єгиптян, яка була створена жерцями в єгипетському місті Іуну (дав. грец. *Ἡλιούπολις* Геліополь). Це вчення в міфологічній формі розглядало примордіальне минуле людства, коли «створювався Світ та перша людина». Грецькою мовою позначається словом «еннеада» (дав. грец. *Ἐννεάς*, що означає дев'ятка). Боги еннеади вважались першими фараонами Єгипту.

нявся. Та сила його була в іншому, у вмінні проголошувати магичні заклинання, бо голосом він був занадто гучний. Тому він і не зміг здолати напад ганебний, поліг у мовчазній самотності...

— Отож, — погодився Унхат, — навіть сила голосу йому не допомогла завадити смертельному враженню... — і замовк, спохмурнів та домовив: — Бо, мабуть, спочатку скалічили його, а вже потім...

І чомусь поглянув у бік, де стояла скриня, в якій Нечерсет зберігав дещо зі зброї. Вона була розчинена, а біля неї валялася булава з кам'яним наконечником, який також був замизканий кров'ю.

— А чи були знайдені на тілі паламаря якісь руйнівні ознаки, які мали б перешкодити йому кріпити свій захист?

— Так, у нього була розтрощена потилиця... — і з сумом додав: — А також обличчя, навіть упізнати було неможливо...

— Мабуть, ось цим, — і Унхат піддав ногою важку булаву. — Та й булава оця не його. А це що? — розглядаючи якісь плями на підлозі, запитав Унхат. Присів, подивився: якраз біля спаленого ліжка була розлита невідома рідина і знову довкола ті самі відбитки здорованя. Унхат торкнувся її пальцями й підніс до носа. — Жир бегемота, — визначив він і поглянув на управителя.

— Дуже дивно. Понівечили, а потім ще й спалили. Навіщо це було потрібно?

— Мабуть, аби не впізнали... — припустив управитель. — А більш за все, аби його Ка¹ та не впізнало своє тіло, коли наміряється повернутися, навідатися, — пояснив він.

— Можливо, що тільки й заради цього.

І знову поглянув на єдине віконце під стелею.

— Хтось таки вдерся через те вікно, бо тікаючи, скривавив усю стіну. Таки добряче Нечерсет приклався отим кинджалом...

— Я вранці на зовнішній стіні знайшов такі самі посліди.

— А хто приходив учора до паламаря?

— Ніхто не заходив, бо паламар був допізна у храмі.

— А коли він повернувся?

— Ближче до ночі. Прийшов разом з паном Канефером.

— Як ти знаєш, коли саме вони повернулися?

— Бо чув, як вони сварилися біля хвіртки.

---

¹ Ка — астральне тіло людини, тонке тіло іншого виміру, фізичний двійник: астральне тіло являє собою матрицю майбутнього фізичного тіла, живиться погребальними підношеннями. Його житлом слугує гробниця.

- Сварилися? І про що саме вони гомоніли, ти чув?
- Якраз я був біля дверей будинку, тож через що сталася ота посварка, я не міг розчути, бо від мене до хвіртки було далеко.
- А хто міг чути? Придверник стояв біля хвіртки?
- Так, він був там, очікував, коли оте вгамується.
- То нагукай на нього, нехай сповістить нам: з якої біди спринилася ота сварня?
- Його також не знайшли... Тож навряд чи він нам тепер про щось сповістить.
- Отакої! А де ж він подівся? Ви шукали?
- Шукали та все даремно, невідомо де він подівся, зник кудись...
- Що ж було потім, коли вони розійшлися?
- Пан Нечерсет одразу пішов до себе. А вже незабаром повернулася й панянки Анхаї.
- А де зараз Анхаї? — нараз стривожено запитав Унхат. — Можливо, що вона про щось знає? Ану гукни на неї!
- Управитель опустил очі.
- То поклич панянку, чого ти мнешся?
- Панянки немає вдома...
- До сходу пішла до храму?
- Зранку ще не виходила зі своєї половини.
- То, може, ще спить? — припустив Унхат, та потім змінив своє припущення, бо й досі спати, коли таке сталося в садібі, то було б дуже дивним.
- Ні, її взагалі немає...
- Як то немає? Кудись вийшла?
- Її взагалі немає в будинку, бо ще й досі ніхто її не бачив.
- То де ж вона, може, нишком пішла до Сетіба, аби нікого не розбудити?
- Я ж кажу: її немає вдома, не виходила Анхаї зі своєї половини.
- Ану поклич її покоївку! — наказав Унхат. — Хутко!
- Прибігла вже немолода жінка, вклонилася та, ховаючи свій погляд від Унхата, збентежено глянула на управителя.
- Анхаї увечері одразу пішла до себе, коли повернулася з прогулянки? — запитав у неї Унхат.
- Ні, я її не бачила.
- Унхат подивився на управителя.
- А ти її бачив?

— Звісно! Коли вона увійшла до зали, разом зі своєю служницею, яка постійно супроводжує панянку, я одразу зачинив за ними вхідні двері на засув.

— То Анхаї одразу пішла до себе?

— Ні, спочатку забігла до батька, аби побажати йому доброї ночі. А потім пішла на свою половину, до себе, разом зі служницею.

— А де зараз її служниця, що постійно супроводжує панянку?

— Її також ніде не знайшли... Ніяких слідів.

— То виявляється, що вони зникли удвох?

— Виходить, що так.

— А після того, як панянка вийшла від батька, ти заходив до паламаря?

— Ні, не заходив, бо панянка сказала, що батько вже ліг. І яось дивно подивилася на мене.

— Як «дивно», що ти маєш на увазі?

— Ну, так, наче хотіла сказати, аби я не заходив. Мовби попереджала об чимось. І потім пішла до себе.

— То ти її зустріла? — звернувся Унхат до покоївки.

— Ні. Анхаї не заходила до себе.

— Як це не заходила? — оторопіло запитав Унхат. І знову до управителя: — Ти ж казав, що вона «пішла до себе». Так?

— Авжеж.

І знову до покоївки:

— Чому ж ти не забила на сполох, коли не діждалася панянки?

— Я подумала, що панянка пішла до батька побажати йому доброї ночі та й трохи затрималась. Мабуть, балакали про щось.

Унхат ошелешено глянув на управителя.

— Нічого не розумію. Спочатку Анхаї зайшла до батька побажати йому спокійної ночі. А потім, минувши залу, поспішила до себе. Так? А якою ж тоді має бути довжина отої відстані, що веде із зали до її кімнат? Невже така сама, як звідси та аж до храму? — аж розсердився Унхат.

Управитель та покоївка тільки ніяково переглянулися.

— То, може, вона виходила ще кудись увечері?

— Ніхто цього не бачив.

— Можливо, що Анхаї пішла до кухні, бо була голодна? Ану, гукни на кухаря!

Призвали головного кухаря, але той це заперечив.

— Вона не заходила.

— То, може, вона піднялася на крівлю, бо в той вечір було спекотно?

— Її й там не було.

— А в саду ви все обшукали?

— Врешті так...

— ...!?

— Нікого не знайшли.

— То що ж це у вас відбувається? — скипів Унхат. — Ану, ходімо подивимося, куди могла подітися Анхаї, полишивши залу.

Усі гуртом вони вийшли з покоїку паламаря і, перетнувши залу, постали перед дверима, які вели до жіночої половини будинку.

Унхат першим увійшов до суміжної кімнати, відкинувши убік фіранку. Невелика кімната, чи, скоріше, передпокій, була затемнена, бо світло знадвору не проникало сюди, тож по кутках горіли свічки, вказуючи тим, куди налаштовуватися далі. З неї вели троє дверей: одні — до кімнат панянки, другі — до вбиральні, а треті — до інших приміщень, які потім розгалужувалися по усіх напрямках великого дому.

Спочатку Унхат заглянув до покоїку Анхаї: він намагався упевнитися, що з часом з цієї кімнати не зробили ще одного виходу назовні. Тож, побачивши, що дверей не було, ступив до інших — навпроти. Він добре знав внутрішнє розташування будинку, бо завжди був бажаним гостем, тож одразу опинився в широкому проході: справа піднімалися вгору сходи, які вели на другий поверх, а під ними були розташовані спальні служниць. Далі, якщо коридором трохи пройти вперед, то згодом він повертав праворуч і закінчувався в кінці ще одними дверима, вийшовши з яких можна було б опинитися на початку великого саду.

Унхат запитав:

— Ці двері увечері були вже зачинені?

— Так, — підтвердив управитель. — Бо коли вже я йшов до себе, то перевірив їх.

— А на другому поверсі дивилися, усе обшукали?

— Так, — відповів управитель. — Усі кімнати були порожні.

— Добре обшукали?

— Авжеж, пане!

— То, може, панянка тихцем таки виходила в сад, аби трохи подихати?

— Ніхто того не бачив...

— То як «не бачили», а де ж ви всі були, що її ніхто не помітив? То ви хоча б кинулися до пошуків?..

— Вночі було не до того... Бо з вогнищем поралися. Тож могли й не помітити.

— А де ти знаходилася, коли чекала на панянку? — поцікавився у покоївки Унхат. — У себе в кімнаті чи в її покоїку?

— Звісно пане, очікувала в її покоїку, як завжди.

— Тож ти могла й прогледіти панянку, якщо вона, минувши залу, одразу попрямувала до саду. Але навіщо? — запитав він себе. — І скільки часу ти очікувала на панянку?

— Не пам'ятаю, бо задрімала...

— А коли ти прокинулася, то панянка вже була в кімнаті?

— Ні, її не було. Але я одразу вибігла до зали, бо дим від пожежі почав заповнювати усі інші кімнати.

— І що ти зробила?

— Побігла до управителя, аби повідомити про пожежу...

— А він у той час, де був?

— Я був у себе, тільки-но ліг, — відповів той. — Вона й повідомила, що виникла пожежа.

— І що ти тоді зробив?

— Кинувся до покоїку паламаря, аби попередити про пожежу. А вже коли забіг до нього, то його спочивальня була дуже задимлена, та й вогнище палало до самої стелі... І ми всі почали приборкувати оте загоряння. А коли вже зморили оте вогнище, то й побачили отой жах...

— Що було потім?

— Заливши водою вогонь, я одразу повідчиняв усі двері в будинку, аби здихатися диму.

І знову Унхат запитав управителя:

— А вранці оті двері, що ведуть до саду, були ще зачинені чи вже ні?

— Вони були не зачинені, засув був відкинутий.

— Можливо, що ти забув їх зачинити з ночі, коли провітрював помешкання?

— Можливо, що й так...

— Отже, панянка таки виходила через них. Але питання в іншому: коли це сталося — уже вранці чи ще вночі?

Усі тільки мовчки переглянулися.